

גמ"ר 416/12/14 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר פשצ'נסקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
גמ"ר 416-12-14 מדינת ישראל נ' פשצ'נסקי

בפני
בעניין: כבוד השופט אריה זרזבסקי
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ג'נט דודג' (פמת"א)
המאשימה
נגד
אלכסנדר פשצ'נסקי ע"י ב"כ עו"ד שי גלעד
הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של גרם מוות ברשלנות, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ביחד עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

בהתאם לכתב האישום המתוקן ביום 13.9.14 בשעה 20:50 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג מרצדס בשד' הר ציון בת"א מכיוון דרום לכיוון צפון (להלן: "הדרך").

בדרך שלושה נתיבי נסיעה לכל כיוון, כאשר בסמוך לבית מספר 75 מצוי מעבר חציה המופרד באי תנועה בנוי (להלן: "מעבר החציה").

הנאשם נהג בנתיב השמאלי מתוך שלושת הנתיבים שבכיוון נסיעתו צפונה כאשר לפניו נוסע רכב אחר (להלן: "הרכב האחר") והתקרב אל מעבר החציה.

באותה עת עמדה על אי התנועה קאיבה אגנס קמבלה ילידת 1957 (להלן: "המנוחה") ומשהבחינה כי ניתן לחצות את הדרך, החלה בחציית הכביש משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם. לאחר שהחלה המנוחה בחציית הכביש, סטה הנאשם ימינה מנתיב נסיעתו לנתיב האמצעי ועקף את הרכב האחר מימין, התקרב למעבר החציה בנסיעה שוטפת ופגע עם רכבו במנוחה במרכז מעבר החציה (להלן: "התאונה").

כתוצאה מעוצמת הפגיעה, הועפה המנוחה, פגעה עם ראשה בשמשת הרכב, הוטחה אל הדרך ופונתה במצב אנוש לביה"ח איכילוב שם נפטרה כתוצאה מהתאונה.

יצוין כי באותו עת שררו במקום התנאים הבאים:

א. מזג אוויר נאה, כביש אספלט תקין, ישר ויבש, ראות טובה ותאורת רחוב תקינה.

ב. המדובר בדרך עירונית בה מותרת נסיעה במהירות של 50 קמ"ש.

ג. משני צדי מעבר החציה מוצבים תמרורי 306.

ד. מעל תמרור 306 על המדרכה הימנית בכיוון נסיעת הנאשם, בצמוד למעבר החציה, שלט ועליו הכיתוב "האט" ו"ילדים בדרך".

התאונה ומות המנוחה נגרמו כתוצאה מרשלנותו של הנאשם כמפורט להלן:

א. הנאשם נהג בחוסר מיומנות ובחוסר שימת לב לתנאי הדרך ולמרחש בה.

ב. הנאשם לא ראה את המנוחה על אי התנועה ובמעבר החציה מבעוד מועד.

הנאשם לא היה ער למתרחש בדרך ולא הבחין במועד ובשום שלב במנוחה עת חצתה את הדרך במעבר החציה.

ג. הנאשם לא היה ער למתרחש בדרך ולא הבחין במועד ובשום שלב במנוחה עת חצתה את הדרך במעבר חציה.

ד. הנאשם לא האט את מהירות נסיעתו כנדרש ולא בלם רכבו במועד.

ה. הנאשם נהג ללא משקפי ראייה שחייב היה להרכיב עפ"י תנאי רישיון הנהיגה שלו.

ו. הנאשם עקף רכב אחר מימין לפני מעבר חציה.

ז. הנאשם לא נהג כפי שנהג סביר המכיר את הכביש, היה נוהג בתנאי הזמן והמקום.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. בהתאם להסדר סוכם כי התביעה הגבילה עצמה לטעון לעונש של עד 18 חודשי מאסר בפועל ו - 12 שנות פסילה בפועל, ואילו הגנה תהיה חופשיה בטיעוניה לעניין רכיבים אלה. בנוסף, יעתרו הצדדים במשותף להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. פיצוי למשפחת המנוחה בסך 10,000 ₪ (אשר הופקד בקופת ביהמ"ש).

ב. מאסר מותנה ופסילה על תנאי שיחולו על עבירה של נהיגה בפסילה.

טיעוני התביעה

מטעם התביעה העיד רג'יס נקומו - בנה של המנוחה, הוא ציין כי כשסיפרו לו על התאונה הוא לא האמין, אין להם אבא ולא סבתא, כלום, אמו המנוחה גידלה 5 ילדים לבד בלי אבא, העד סיפר כי נאלץ לדחות את הלימודים, כל הכסף שחסך היה לטובת מעבר דירה.

עמדת התביעה היא שהנאשם פגע קשה בערכים של שמירה על חיי אדם בשלמות גופו, על ביטחונם של המשתמשים בדרך ועל קדושת החיים.

לגרסת התביעה המדובר בתאונה בדרגת רשלנות גבוהה של הנאשם. המדובר בתאונת דרכים שאירעה במעבר חציה. עפ"י ההלכה הפסוקה כל נהג המתקרב למעבר חציה עליו לנקוט בצעדי זהירות מיוחדים מוגברים.

הרשלנות הגבוהה באה לידי ביטוי בכך שהנאשם נהג מאחורי רכב, התקרב למעבר חציה ושניות לפני שהגיע למעבר החציה עקף מימין, בנוסף לעקיפה המסוכנת שביצע הנאשם גם לא הרכיב משקפי ראייה שאמור היה להרכיב.

התביעה דוחה את המלצת שירות המבחן כי הנאשם יבצע את המאסר על דרך של עבודות שרות.

יש לתת חשיבות לקדושת החיים.

מתחם הענישה שנקבע בפסיקה בעבירה של גרימת מוות ברשלנות הינה בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד ל - 30 חודשי מאסר בפועל.

עפ"י הפסיקה, נסיבות אישיות של הנאשם, לא נלקחות בחשבון לאור האופי המיוחד של העבירה המתבצעת ע"י אנשים נורמטיביים.

העונש לו עותרת התביעה לוקח בחשבון את כל הנסיבות לרבות דרגת הרשלנות הגבוהה של הנאשם מחד, ומאידך, את נסיבותיו האישיות של הנאשם.

התביעה הפנתה לפסיקה התומכת בעמדתה.

לנאשם אין ה.ק בתעבורה או בפלילים.

טיעוני ב"כ הנאשם

לגרסת הסנגור על ביהמ"ש להתחשב בהודאתו של הנאשם וליתן את מה שמכונה "הנחת הודיה" בגזירת העונש. כמו כן, יש להתחשב בעבר התעבורתי והפלילי הנקי של הנאשם.

מהסרטון של ארוע התאונה לומד הסנגור כי הנאשם לא היה יכול לראות את המנוחה אלא רק לאחר שביצע את העקיפה, והרכב שלפניו נסע בנסיעה שוטפת והסתיר את המנוחה.

לטענת הסנגור הנאשם לא היה יכול לצפות כי יש מישהו על מעבר החציה.

בנסיבות הענין טוען הסנגור כי רמת הרשלנות שיש לייחס לנאשם הינה רשלנות מופחתת עד מאד.

ב"כ הנאשם מבקש להתחשב בתסקיר שרות המבחן שניתן בענינו של הנאשם.

התסקיר מתאר סיפור חיים קשה שעבר הנאשם וסבל חוסר יציבות הן מצד משפחתו מצד הוריו והן מצד הזוגיות.

הנאשם שהיה בעבר עם רקע של תלות בסמים, הצליח בכוחות עצמו להיגמל מהם.

מהתסקיר עולה כי להערכת קצינת המבחן הנאשם יתקשה להתמודד עם ריצוי מאסר ממושך שבה יהיה חשוף למפגש אינטנסיבי עם אוכלוסייה שולית, ולהתדרדרות חוזרת במצבו. התסקיר ממליץ על הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות והטלת צו מבחן למשך שנה.

דין והכרעה

לאחרונה שב וקבע ביהמ"ש העליון ברע"פ 2996/13 טטיאנה נייאזוב ואח' - נ - מ"י כי בהעדר נסיבות חריגות, כאשר קופחו חיי אדם בנהיגה רשלנית, אין לשנות ממדיניות הענישה הנוהגת של הטלת מאסר בפועל.

ביהמ"ש העליון קובע כי חרף הנסיבות האישיות אין מקום לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת:

"הם משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהווה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעדו והתרשלו בהיסח הדעת על רגע, וחרב בעולמן של שתי משפחות, בראש וראשונה וברמה עילאית משפחת הקורבן שקופדו חיו בשל רשלנות, אליה נכמר הלב, אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה ומאמינים אנו איפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם ... על כן התחשבות בנסיבות האישיות לפטור ממאסר בפועל תהא במקרים חריגים וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי".

(פיסקה כ"א לפס"ד)

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין את עקרון ההלימה, כעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מבצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט' לחוק העונשין, כאשר בתוך מתחם העונש יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

מתחם העונש ההולם לעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית בנסיבות של דריסת הולך רגל על מעבר חציה נע בין 8 חודשי מאסר ל - 2 שנות מאסר וכן פסילת רישיון לשנים לצד רכיבי ענישה נוספים הכל עפ"י הנסיבות.

ראה לעניין זה רע"פ 1300/14 קובי מורי - נ' - מ"י, רע"פ 811/11 סעיד מסארווה - נ' - מ"י, רע"פ 2525/09 יצחק זדה - נ' - מ"י, ע"פ (ת"א) 2947-06-14 סונגו - נ' - מ"י.

ההלכה הפסוקה קבעה כי על נהג המתקרב למעבר חציה לנקוט בזהירות מוגברת להבטחת שלומם של הולכי הרגל.

בענין זה נפסק בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט - נ' - מ"י מפי כב' השופט הנדל לאמור:

"... על נהג המתקרב למעבר חציה מוטלת אחריות מוגברת, זהו השטח של הולך הרגל. אכן גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת עפ"י הפסיקה חובה לצפות במידה זו או אחרת את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל..."

הכללים המנחים באשר לעבירה של גרם מות ברשלנות נקבעו במסגרת ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מ"י לאמור:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקול הרתעה. השני, בד"כ הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופיה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות?"

מבחינת נסיבות ארוע התאונה ומבחינת התנהגות הנאשם מצאתי כי דרגת רשלנותו של הנאשם הינה ברף הגבוה, וזאת לאור הנסיבות הבאות:

1. הנאשם לא הרכיב משקפי ראייה, למרות שהיה חייב להרכיבן עפ"י תנאי רישיון הנהיגה.

2. הנאשם לא האט מהירות נסיעתו כשהתקרב למעבר החציה.

3. הנאשם עקף רכב אחר מימין כשהוא נמצא לפני מעבר חציה.

ב"כ הנאשם טוען כי קיימת נסיבה מקלה בכך שהנאשם לא היה יכול לראות את המנוחה מאחר והרכב שלפניו הסתיר לנאשם את שדה הראייה. אולם היא הנותנת כי בהעדר שדה ראייה היה על הנאשם להמנע מביצוע העקיפה ולא היה עליו ליטול סיכון ולבצע עקיפה לפני מעבר חציה למרות העדר שדה הראייה. הדבר בא לידי ביטוי בולט בצפיה בדיסק אשר צולם את ארוע התאונה ממצלמת אבטחה.

ב"כ הנאשם מבקש כי ביהמ"ש יאמץ את המלצות התסקיר לפיהם הנאשם יתקשה להתמודד עם ריצוי תקופת מאסר ממושכת, דבר שעלול להביא להתדרדרות במצבו וקצינת המבחן, ממליצה לפיכך לשקול הטלת עונש מאסר לתקופה שיוכל לרצותה בעבודות שרות וכן הטלת צו מבחן למשך שנה.

אולם הלכה פסוקה היא כי שרות המבחן מייצג את אינטרס הנאשם ואילו על ביהמ"ש לשקול את האינטרס הציבורי.

בעניין זה נפסק לאמור:

"בכל הנוגע לתסקיר שירות המבחן, מן הראוי להוסיף כי ביהמ"ש אינו כבול להמלצת שירות המבחן, וזו נותרת בגדר המלצה. במסגרת גזירת הדין, על ביהמ"ש לתת את דעתו למערך שיקולים רחב, והמלצתו של שירות המבחן היא אך שיקול אחד, מבין מגוון של שיקולים, בהם יש להתחשב בעת קביעת עונשו של נאשם".

(ראה רע"פ 8992/14 אברהם רפאל - נ' - מ"י פסקה מס' 11).

הנאשם יליד 1966, עלה ארצה בשנת 79 מברית המועצות, מחזיק ברישיון נהיגה משנת 83 ללא ה.ק. בתעבורה ולא בפלילי.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ולאור הודאתו של הנאשם בהזדמנות הראשונה והחסכון בזמן שיפוטי יקר, נסיבותיו האישיות ומנגד חומרת העבירה, התוצאה הטרגית של אובדן חיי אדם, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם לתאם הכניסה למאסר כולל אפשרות של מיון מוקדם, עם ענף ארגון ומיון בשב"ס.

להבטחת ההתייצבות למאסר, אני מוציא בזה צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הנאשם שתוקפו יעמוד עד

למועד התייצבות הנאשם למאסר, ואז יבוטל. כמו כן יחתום הנאשם על ערבות אישית בסך 25,000 ₪.

ניתן בזה עיכוב ביצוע עונש המאסר עד ליום 1.11.15.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לשרות המבחן.

2. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים, בניכוי הפסילה המנהלית והשיפוטית, במידה ורוצתה ע"י הנאשם.

3. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני מטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירה בה הורשע או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

5. הנאשם יפצה את משפחת המנוחה בסך 10,000 ₪ (הסכום הופקד בקופת ביהמ"ש) בהתאם לפרטים שימסרו ע"י התביעה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בתל אביב.

ניתן היום, י"א תשרי תשע"ו, 24 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.